

BOG JE LJUBAV – TROJSTVO U ODNOSU MEDJUSOBNE LJUBAVI

Igor Živić

Za mnoge, jedno od najvećih iznenađenja u adventističkoj istoriji je da je našoj crkvi trebao skoro ceo vek da razvije doktrinu o Trojstvu u potpunosti. Činjenica je da je našim pionirima dugo trebalo da se izbore sa jasnim značenjem relevantnih biblijskih tekstova. Često je slučaj da Biblija govori stvari koje, za ljudski um, nisu logične, pogotovo ne ukoliko iz jednačine isključimo Boga, upravo onakvog kakvog ga predstavlja Biblija.

Adventistički svetkovatelji Subote su, ipak, imali pomoć bar dva značajna faktora koji su olakšali taj put. Pre svega, to je snažna sklonost za otkrivanjem svake doktrine koju je Biblija naučavala. Drugo, to je bilo snažno ali harmonično svedočanstvo u prilog doktrini o Trojstvu od strane Ellen White. U samom srcu tog svedočanstva su ideja o punom i večnom božanstvu Isusa Hrista i ideja o božanskoj ličnosti Svetog Duha.

Sve detaljnije i preciznije izlaganje ove doktrine tokom cele karijere sestre White je pred umove vernika donelo ideju o božanskoj ljubavi kao suštini odnosa koji je vladao između tri božanske ličnosti Svetog Trojstva. Nigde se to ne vidi kao u predstavi teme stradanja našeg Gospoda (naročito Njegove otkupiteljske smrti) od strane Ellen White. Pročitajte samo poglavlje „Svršeno je“ u knjizi *Čežnja vekova* (652-658. strane).

Tema koja je prisutna u gotovo svakoj reči ovog poglavlja o Golgoti i Hristovom raspeću je ideja Božje ljubavi kao balansa između božanske pravde i milosti. Suprotnost ljubavi koja postoji između članova Trojstva je Sotonin radikalan i sebični individualizam. Božji odgovor na Sotonin individualizam je plan otkupljenja koji proizilazi iz Božje ljubavi. A samo srce ovog plana su utelovljenje, život i smrt Isusa Hrista. Sveto Trojstvo je moglo da u potpunosti otkrije i definiše Sebe samo u medjusobnom odnosu, odnosu savršene ljubavi. Bog očekuje od nas ne samo da Mu tu ljubav uzvratimo, nego da takvom istom ljubavlju ljubimo druge ljube: **Jn 1,18; 1 Jn 4,7-11**; Pri tome, Bog ovde ne misli na količinu ljubavi, nego na to da ona treba da bude princip.

Stvaranje i greh

Ove biblijske ideje počinju da se otkrivaju još u biblijskom narativu o stvaranju i padu u greh naših praroditelja. Čovek je stvoren iz ljubavi da bi i sam odražavao takvu ljubav. Božji krug ljubavi koja je vladala u Trojstvu je trebao da se širi među ljudima. Međutim ovaj Božji plan je bio poremećen pojavom greha na zemlji. Greh uključuje sve što je oštra suprotnost Božjoj ljubavi. On je samo-uništavajući virus, koji na kraju uništi i nosioca. Oštro se protivi svakoj saosećajnosti i samopožrtovanju. Samo sila božanske ljubavi može da savlada užasne efekte ove strašne ne-ljubavi. U stvari, da Bog nije aktivno delovao da bi otkupio grešnike, koji su bili prvobitno stvoreni da žive večno, Njegova ljubav bi ozbiljno bila dovedena pod znak pitanja.

Prva teza ovog našeg današnjeg proučavanja glasi: samo ljubav koja je stvorila svemir može da isceli efekte Sotonine ne-ljubavi. Ni jedno stvoreno biće osim Boga, niti bilo koja druga sila osim sile božanske ljubavi ne može ovo da obavi uspešno. Ako je Bog zaista ljubav (1 Jn 4,8), tj. ako je ljubav sama suština Njegove prirode i ako

smo mi stvoreni po Božjem obličju (1 Moj 1,26.27), onda to treba da nam kaže da je sama suština naše ljudske prirode ljubav, manifestovana kroz naše iskustvo zajedništva u kojem vlada medjusobna ljubav, medjusobno poverenje i potčinjenost Bogu i našim bližnjima. Iako je Sotona ovo uspeo da izopači, ostaje činjenica da ljubav ne može da postoji ukoliko nije medjusobna, tj. ukoliko ne postoji između dve osobe.

Ovo, međutim, postavlja veoma ozbiljno pitanje: da li grešno ljudsko biće zaista može da zna kako izgleda pravi odnos ljubavi? Da li je trenutno stanje ono što bi trebalo da bude? Sotona je rekao da je jedini način da čovek nadje pravu sreću ako svoje „ja“ i samodovoljnost učini glavnim ciljevima svog života. Bog je u svom samo-otkrivenju otkrio čoveku da je stvoren da odražava ljubav koja je sama srž božanskog Bića. A ko je taj Bog? To je Bog koji je Tri u Jednom. Tro-jedna ljubav koja je suština Božje prirode nije orijentisana na Sebe i tako snažno potvrđuje da pravu radost i zadovoljstvo možemo da pronadjemo u zajednici sa drugim ljudima.

Mi verujemo da će svi ljudi prihvatiti da je Božji put ljubavi najbolji, samo će biti onih koji će odlučiti da idu tim putem, a velika većina će odlučiti da timi putem ne ide. U stvari, to je ujedno i jedini put kojim možemo da stignemo do cilja. Međutim, mi ljudi jednostavno ne želimo da idemo tim putem; to nam nije u prirodi. Naša priroda je u konfliktu sa Bogom i Božjom ljubavlju i konstantno nas primorava da živimo po principima carstva ovog sveta, Sotoninim principima. Kako je Bog rešio ovaj problem? Rešio ga je otkupljenjem.

Ko jedini može da otkupi?

Biblija nam priča priču u kojoj je Božji originalni plan bio da čoveku da prirodnu sposobnost da voli i to da voli kao Bog. Ali čovek se pobunio protiv Boga sada živi više demonski nego u ljubavi. Kako je onda Bog uspeo da preokrene igru u korist čoveka?

Velika radosna vest je ovo: Stvoritelj ne samo da nas je stvorio u činu neverovatne ljubavi koju je želeo da podeli sa celim svemirom (1 Moj 1,26.27), nego je pre postanja sveta odredio da nas otkupi u još jednom činu neverovatne samo-požrtvovane ljubavi (1 Moj 3,14.15). Obe ove rečenice je izgovorio jedan te isti Bog, *Elohim*, Bog koji je množna u Jednom.

Upravo ova istina predstavlja lakmus test istinitosti doktrine o Trojstvu: Tro-jedan Bog je izabrao da nas voli na način koji je omogućio jedini mogući put otkupljenja i pomirenja. Taj put je pokazao jedini otkupiteljski scenario koji može da obnovi odnose usredsredjene na sebe i od njih stvori odnose usredsredjene na drugog, kako bi još jednom mogao da ljude učini sposobnima na vole jedni druge kao što je Bog voleo njih.

Iako Bog ne voli naš greh i našu grešnost, sama priroda Njegove ljubavi Ga je navela da posegne za grešnicima u otkupiteljskom činu, a ne da ih odbaci u trenutnoj manifestaciji Svoje pravednosti. On je želeo da nas izmeni, da u nama obnovi Njegovo obličje isceljujući naše grešne živote i prirode koje su postali sličniji Sotoni nego Njemu.

Još jednom se pitamo: Kako je Bog mogao to da postigne? Da li je trebalo da deluje u pravednoj sili i jednom zauvek očisti svemir od pobune? Da, mogao je to da učini; ali je On odlučio da ipak ne postupi tako. Biblija nam svedoči da je On izabrao radije put strpljivih, upornih poziva i pokazivanja Njegove večne ljubavi. Samo srce

Njegovog plana je dilo da kao žrtvu za grehe čovečanstva da Svog jednorodnog Sina da dodje na ovaj svet, postaje jedan od nas i pokaže nam šta je u stvari božanska ljubav. Vrhunac zemaljske misije Njegovog Sina je bio da živi i umre na takav način da grešnom čovečanstvu može biti oprošteno, da ono može biti pomireno sa Bogom i konačno isceljeno od bolesti greha.

Samo Bog može da otkupi. Ali da li je taj žrtveni „dar“ morao da bude upravo Njegov jednorodni Sin? Da li je sredstvo pomirenja mogao da bude neki visoki andjeoski čin ili neko drugo ne-palo biće iz nekog drugog sveta koje je oduvek volelo Boga i koje Mu je ostalo lojalno?

Pitanja poput ovih su raspalila stare debate koje su vodjene u hrišćanstvu u IV veku oko božanske prirode Isusa Hrista. Atanasije, glavni zagovornik doktrine u punom božanstvu Isusa Hrista na saboru u Nikeji 325. godine, zauzeo je veoma čvrst stav protiv Arija, potvrđujući da je jedini koji je mogao uspešno da otkupi i isceli svet bio niko drugi do sam Bog, a ne bilo koje stvoreno ili izvedeno biće.

Samo Bog može da otkrije Boga. Samo neko ko je Bog, u punom smislu te reči, može da uspešno otkrije Boga: **Jn 1,18; 14,8.9;** I budući da je Isus u potpunosti jednak po prirodi i karakteru sa Ocem, jedino On je bio u potpunosti sposoban da otkrije čovečanstvu kakav je zaista Otac. Bilo je neophodan neko ko je stvarno jedno sa Ocem po prirodi, da bi mogao da otkrije Oca. Ne neki drugorazredni ili izvedeni bog, ne neki polu-bog, ne neko ko je prihvaćen kao bog kada ga je zaposeo božanski Logos prilikom krštenja, nego neko ko je od večnosti do večnosti večno Bog po prirodi.

Samo Bog može da bude otkupiteljska žrtva. Zašto samo neko ko je član Božanstva (odabran je Božji Sin) može da prinese potpuni efektivnu i efikasnu spasonosnu žrtvu za greh? Ovde moramo da se krećemo pažljivo, jer nas ovo pitanje uvodi u pravo teološko minsko polje, jer se nalazimo na granicama biblijske istine koja je obavijena neprobojnim velom tajne. Mi taj veo moramo da ispoštujemo, a to znači da prihvatimo sve ono što Biblija kaže (čak i ako ne razumemo) i verujemo u to, a da ne pokušavamo da otkrijemo ono što Biblija na kaže, jer bismo tako ušli iza zaves, u Svetinju nad svetinjama Božjeg karaktera i Bića, za šta misimo dovoljno sveti.

Ali, zašto je samo Božji Sin, koji je u potpunosti Bog po prirodi, mogao da bude žrtva pomirenja? Moj odgovor glasi: zato što bi samo tako žrtva bila savršena i potpuna. Hristova božanska priroda, zajedno sa Njegovom ljudskom prirodom, samo-požrtvovano je pristala na smrt na svakom koraku do Getsimanije. Ali u Getsmanskom vrtu se događalo nešto čudno: **Mt 26,38.39;** Neverovatno... Isus pita Oca da li je moguće da spase čoveka, a da ne ide na krst! Ako je moguće, Isus želi da izbegne krst, ali opet, ne da se ispuni Njegova volja, nego Očeva. Isus se moli Svom nebeskom Ocu, i preklinje Ga za neko drugo rešenje, ako ono uopšte postoji! Isus na kolenima moli, dok Mu se niz čelo slivaju kapi krvavog znoja! Kakav je odgovor dobio na ovu svoju molitvu? Slušajte ovaj dramatičan opis:

Na nebu je vladala tišina. Ni jedna harfa nije dodirnut. Kada bi smrtnici mogli da vide čudjenje andjeoskog mnoštva kako u tihoj žalosti gledaju Oca kako uskraćuje zrake Svoje svetlosti, ljubavi i slave od Njegovog ljubljenog Sina, oni bi mnogo bolje razumeli kako je uvredljiv u Njegovim očima greh...

Sile dobra i zla su čekale da vide kakav odgovor će dobiti Hristos na molitvu koju je tri puta ponovio. Andjeli su želeli da donesu olakšanje božanskom stradalniku, ali to nije moglo da bude. Ni jedan drugi put nije bio pronadjen za Sina Božjeg. U času ove užasne krize, kada je sve bilo na kocki, kada je misterozna čaša drhtala u ruci stradalnika, nebo se otvorilo, zrak svetlost je ušao u olujnu tamu ovog kriznog časa, i moćni andjeo koji stoji u Božjem prisustvu i zauzima mesto sa kojeg je Sotona pao, došao je i stao pored Hrista. Ali andjeo nije došao da uzme čašu iz Hristovih ruku, nego da Ga ojača da je popije, siguran u Očevu ljubav.

The Desire of Ages, p. 694;

Samo neko ko toliko voli čoveka da je spreman da umre za čoveka ima pravo da sudi čoveku za greh. U Hristovom životu i smrti božanska ljubav je bila otkrivena na način koji nikada pre nije bio vidjen u istoriji svemira. Božja pravda koja je u isto vreme i milostiva i voli, je posegnula u talase duhovne i moralne tame, da bi iz nje išćupala grešnika i navela ga da se pokaje za svoje grehe. To Isusovo otkrivenje božanske ljubavi u Njegovom životu i smrti ne samo da menja naš stav prema grehu, nego i naš stav prema Bogu, tako da mi sada možemo da odgovorimo na Božju ponudu ljubavi upravo tako – ljubavljju sa naše strane. Hristova savršena poslušnost zakonu i činjenica da je On na Sebi poneo kaznu za prekršen zakon omogućuje Bogu da oprostí grešnicima koji se kaju. Oproštenje je grešnicima zagarantovano, samo ako se oslone na Hristove zasluge.

Ovakav put ka oproštenju i opravdavajućoj milosti je neodvojivo vezan za istorijsku činjenicu Božje ljubavi: **1 Jn 4,10.11;** Samo ljubav koja se pokazala u Hristovom životu savršene poslušnost i otkupiteljskoj smrti na krstu može da osigura takvu pravednost. Ono što se pokazalo kao prilično interesantno jeste činjenica da su sve anti-trinitarističke tradicije pale u zamku lagalističkog shvatanja spasenja. Drugim rečima, one su tvrdile da samo ako je grešnik dobar i posušán može da mu bude oprošteno. Ali to nije biblijsko učenje, svidelo se ono nama ili ne: **Rim 5,6.8.10;** Samo trinitatarističko shvatanje Božje ljubavi i razumevanje opravdanja koje iz nje proizilazi daje ispravno biblijsko shvatanje oproštenja i opravdanja samo kroz veru, a ne zasluženih niti zaradjenih delima zakona. Judaizam, Islam, Jehovini svedoci, Katolici, svima nedostaje jasna doktrina o opravdanju zasnovanom samo na zaslugama Hristove božanske pravednosti. O da, vi možete da izaberete da verujete da možete da svojim delima poslušnost Božjem zakonu zaslužite ili zaradite sebi opravdanje, ali tada ne možete da se zovete Adventistima Sedmog Dana. Novi život u Hristu uključuje obraćenje u život ljubavi koji će trajati sve od trenutka obraćenja do smrti u Hristu ili drugog Hristovog dolaska. Da bi zaista bili Adventisti Sedmog Dana, u pravom smislu te reči, mi moramo ne samo da intelektualno prihvatimo odredjeni set učenja, nego da se obratimo, da zaista budemo rodjeni odozgo, silom Svetog Duha, nanovo rodjeni. Ja mislim da mnogi od nas još uvek to ne razumeju, kao što nije razumeo ni Nikodim.

Ne samo da je puno božanstvo Isusa Hrista neophodno za efektivnost Njegovog života i smrti za oproštenje greha i promenu naših karaktera, nego nam Njegova božanska priroda daje sigurnost u spasenje sada: **1 Jn 5,11-13;** Zašto Jovan kaže da mi koji *verujemo* u Sina Božjeg treba da *znamo* da imamo život večni sada? Pa zato što je vera „*tvrdó čekanje* onoga čemu se nadamo, i *dokazivanje* onoga što ne vidimo“ (Jev 11,1). NSP kaže da je vera „*ostvarenje* onoga čemu se nadamo, i *dokaz* o

stvarnosti koju ne vidimo.“ Kada u nešto verujete u biblijskom smislu te reči, to ne znači da će to u šta verujete možda biti, a možda i neće, nego da je to toliko sigurno kao da već jeste, kao da to već možete da vidite, dodirnete, okusite na svom jeziku, čujete... doživite u svom životu još danas.

I kada anti-trinitarci samo i pomisle da kažu kako Nikejsko verovanje nije biblijski održivo, neka dobro prouče tekst u **Jev 1,1-3.5.13**; Zašto je ovaj tekst tako bitan? Zato što on iznosi neke ključno činjenice koje nam pomažu da razumemo pravi smisao tog najvećeg čina Božje ljubavi prema nama – Hristovu smrt za nas. Naime, u Jev 1,3; stihu se pojavljuju veoma važne grčke reči. Prva je reč *apaugasma*, koja znači „izraz, isijavanje (od izvora svetlosti).“ Kao kada pomislite nešto, i onda izgovorite reč koja tačno predstavlja to što ste pomislili. Reč koju ste izgovorili je tačan izraz onoga što ste pomislili. Drugim rečima, Božji Sin je tačan izraz Očeve slave. Kada gledamo Sina mi u stvari vidimo kakav je Otac, jer je Sin Očev izraz, izraz sume Očevih atributa. Ovo je moguće jedino ukoliko je Sin u potpunosti Bog, tj. ako i Sam poseduje sve božanske attribute koje poseduje i Otac.

Druga grčka reč koja se pojavljuje u Jev 1,3; je *harakter*, koja znači „(tačan) odraz.“ Čega je Sin „tačan odraz“? Tekst kaže „bića Njegova (Očevog).“ Ovde se pojavljuje i grčka reč *hupostasis*, koja znači „suština, skup osobina koje nešto čine time što ono jeste,“ a u slučaju Boga, to bi onda bio skup osobina (božanskih atributa) koji Boga čine tim što jeste, tj. Bogom. Drugim rečima, tekst izričito kaže da je Sin tačan odraz ili prepis Očeve suštine, tj. Očeve prirode. Kakav je Otac, takav je i Sin. U stvari, jedan od velikih ciljeva Hristovog utelovljenja je bio da čoveku otkrije kakav je zaista Bog, a to je mogao da učini samo neko ko je tačan odraz Očeve prirode.

Sveti Duh i tro-jedan Bog

A gde je u svemu ovome Sveti Duh? Njemu je sigurno mnogo manje pažnje bilo posvećeno tokom istorije nego što On to zaslužuje. Hrišćanski pisac iz IV veka Grgur iz Nise je o Svetom Duhu pisao kao o ličnosti Božanstva „o kojoj niko ne piše,“ a finski teolog Veli-Matti Kärkkäinen o njemu govori kao o „Pepeljugi Trojstva“ koja je ostavljena kod kuće, dok su njene dve sestre otišle na bal. Ono što mnoge vernike Adventističke crkve koji su zainteresovani za teologiju crkve kojoj pripadaju iznenadjuje jeste činjenica da u knjigi *Seventh-day Adventists Believe*, objavljenoj prvi put 2005, ličnost Svetog Duha, pitanje njegovog božanstva i Njegovog odnosa sa ostalim ličnostima u Božanstvu zauzima samo dve strane, dok je više od dva puta toliko posvećeno njegovoj ulozi.

Ali razmislite malo o tekstu u Gal 5,23; gde čitamo dobro poznate reči: „A rod (jednina) je duhovni ljubav.“ Šta je rod duhovni? To nisu „ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, udržanje;“ u mojoj Bibliji tako ne piše. To smo izmislili mi grešnici, u uzaludnom pokušaju da učinimo sebe boljima nego što stvarno jesmo. Pa onda biramo koje „rodove“ Duha imamo u manjoj a koje u većoj količini, i tako analiziramo koliko smo dobri ili loši, ili, što je još gore, analiziramo druge koliko su oni dobri ili loši.

Ali ostavimo sada nas; ovde nas interesuje Sveti Duh. Njegov rod, jedan i jedini, je ljubav, i to je biblijsko učenje. Ali da li je moguće da je rod Svetog Duha u životu onoga koji veruje ljubav, ako i sam Sveti Duh nije ljubav? Da li postoji biblijski tekst koji kaže da je Sveti Duh ljubav? Ja mislim da postoji: **1 Jn 4,8.16**; Da vas pitam, prema biblijskom učenju, ko stoji u nama, Otac, Sin ili Sveti Duh? **Jn**

14,17; Drugim rečima, ako Sveti Duh zaista stoji u nama, onda će za nas sasvim prirodno biti da volimo Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svim umom svojim, i da volimo druge kao same sebe. I hvala Bogu što je Isus rekao da druge treba da volimo *kao* samoga sebe, jer da je rekao da trebamo da ih volimo *više* nego same sebe, pitanje je koliko bismo u tome bili uspešni kada nismo sposobni da ispunimo ni ovo *kao*.

Sveti Duh kao božanski i lični agent spasenja

Da se podsetimo argumenta do kojeg smo došli kada smo proučavali puno božanstvo Isusa Hrista – samo neko ko je u potpunosti Bog može legitimno da predstavlja Boga pred ljudima. Šta više, samo neko ko je u potpunosti Bog može efektivno da učini Hristovo spasonosno delo efektivnim u ljudskom iskustvu, naročito ako znamo da Isus Hristos više nije fizički prisutan medju ljudima.

Zapazite ovaj tekst u Božjoj reči: **1 Kor 2,7-12;** Zapazite da tekst eksplicitno kaže da mi možemo da spoznamo Boga samo kroz Svetog Duha, koji je danas jedini autoritativni Božji predstavnik na zemlji. Drugim rečima, danas Božju ljubav možemo spoznati jedino kroz Svetog Duha. Prema tome, ako je Sveti Duh jedini predstavnik Oca i Sina pred ljudima, onda On i sam mora da bude u potpunosti božanska ličnost. Samo potpuno božanska ličnost, koja u potpunosti poseduje sve božanske atribute koje Boga čine onim što jeste, samo ona ličnost čija je suština prirode božanska ljubav, može da adekvatan način nama da prenese takvu ljubav.

Samo ako je Sveti Duh u potpunosti božanska ličnost On može da dovede do obraćenja i osvedočenja u veličinu Božje ljubavi prema palom čovečanstvu. Samo neko ko je i Sam imao aktivnog učešća u ostvarenju te samo-požrtvovane ljubavi od Oca kroz Sina može u potpunosti i savršeno da je otkrije čoveku. Samo neko ko je i sam ljubav, može da pokaže šta je zaista ljubav. Samo neko ko je aktivno sa Sinom učestvovao u stvaranju može da izvede i novo stvaranje. Samo Svet Duh koji je bio u Hristu tokom strašnih trenutaka Getsmanije i Golgote može da uteši i nas u našim trenutcima borbe sa tamom u nama i oko nas. Samo neko ko je u potpunosti božanska ličnost može da bude savršeni drugi Utešitelj, poslan umesto Hrista da služi ljudima na spasenje, dok Hristos služi kao naš Posrednik pred Ocem u nebeskoj Svetinji nad svetinjama.

Na kraju, zašto je uopšte toliko bitno da li je Sveti Duh ličnost ili nije? Da pokušam to da objasnimo ilustrativno. Zamislite da imate mobilni telefon poslednje generacije. Postoji nekoliko mogućih nivoa komunikacije putem mobilnih telefona poslednje generacije:

1. tekst poruka,
2. e-mail,
3. facebook, viber, wat's up, ili neka druga društvena mreža
4. poziv (čujete glas)
5. video poziv preko neke društvene mreže (vidite i sliku u realnom vremenu)

A znate li šta mobilni telefoni ne mogu da vam omoguće? Direktan susret sa osobom do koje vam je stalo.

Medjutim, kada je u pitanju razlika izmedju uloge prvog Utešitelja koju je Isus Hristos imao dok je bio fizički prisutan na zemlji i uloge Svetog Duha kao drugog Utešitelja sada kada je Hristos u nebeskoj Svetinji nad svetinjama, ta razlika ne postoji. Uloga prvog Utešitelja i uloga drugog Utešitelja su identične. Kada je Sveti

Duh prisutan u našem životu, to je kao da su i druge dve ličnosti Trojstva u našem životu. Hoćete li biblijsku potvrdu za ovo? **Jn 14,15.16.23**; Jedini način da Otac i Sin budu aktivno prisutni u našem životu danas jeste preko Svetog Duha, potpuno božanske ličnosti koja je poslana da živi u nama i da u naš život unese spasonosno prisustvo Svetog Trojstva. Kada neko izabere da ne veruje da je Sveti Duh potpuno božanska ličnost, on u stvari isključuje jedini način da bude spasen aktivnom prisutnošću Svetog Trojstva u svom životu.

Bog koji je 3 u 1

Iako je ovo ljudskom logikom nemoguće, Biblija upravo tako uči. To je biblijsko učenje čak i u tekstu koji generacije Jevreja upotrebljavaju kao fanfare svog ortodoksnog monoteizma, poznaju jevrejsku *Shema* molivu, koja je dobila svoje ime po prvoj reči – *שמע* na jevrejskom inače znači „Čuj...“: **5 Moj 6,4**; U originalnom tekstu, reč *אֱלֹהִים* znači „jedan“ ali „jedan među drugima, poseban.“ Ukoliko je Mojsije želeo da kaže da je Bog jedan i jedinstven, unikatna božanska ličnost u svemiru, on je mogao da upotrebi reč *יהוה* koja zaista to i znači - „jedan, jedini takav, jedinstven.“ Medjutim, Mojsije to ne čini. Prema tome, iza koncepta *אֱלֹהִים* se krije smisao posebnosti u zajednici više ravnopravnih ličnosti. Ista reč se koristi i za zajednicu prvog bračnog para: **1 Moj 2,24**; Prvi edemski brak je bio jedinstvo dve zasebne ličnosti koje su, voleći jedna drugu iznad svega osim Boga, izabrale da postanu *אֶחָד* – jedno. To da je žena potčinjena mužu nije edemski ideal. Potčinjenost ženskog roda je posledica pada u greh: **1 Moj 3,16b**; Greh je uspeo da od svih nas načini *אֱדָם*, pojedince otudjene od Boga Stvoritelja, od drugih ljudi i od samih sebe. Zato što je greh od nas učinio *אֱדָם* mi se u našim brakovima osećamo obespravljeno, ugroženo, poniženo, i borimo se da povratimo ono što smatramo da nam je druga strana oduzela. Koliko god da su naše bračne zajednice nesavršene, one su danas ipak bleđa slika onoga što je Bog u početku predvideo – da dvoje postanu jedno. Bog kao *אֱלֹהִים* ne bi mogao da bude odraz tih vrednosti kao Bog koji je *אֶחָד*.

Upravo zbog toga On želi da i mi kao crkva iskusimo to isto. Koncept *אֱלֹהִים* u suštini misionijski koncept: **Jn 17,20-23**; I svaki put kada vam se učini da ne možete da smislite nekog brata ili sestru, i kada vam smeta što neko stalno otvara prozore, i kada vam smeta što neko za vreme propovedi ustaje i uključuje klimu, i kada vam smeta što je neko došao kasnije u crkvu i ometa vas u slušanju propovedi, ili je u crkvu došao obučen ovako ili onako, i kada za nekog brata ili sestru pomislite da nikada ne biste sa njim ili njom mogli da provodite celu večnost, tada se setite Isusove prvosveštene molitve i činjenice da se on molio za sve nas da budemo drugačiji, da budemo *אֶחָד* - jedno, kao što su On, Otac i Sveti Duh jedno, jer će tako svet videti da je Otac poslao Sina na zemlju sa porukom ljubavi propovedanom na krstu.